

Dr Elaine Phillips, Wprowadzenie do studiów biblijnych, sesja 17, Literatura rabiniczna

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 17, Wprowadzenie do literatury rabinicznej.

Cóż, oto jesteśmy w trakcie naszej ostatniej małej wizyty w rzeczach, które nazwaliśmy literaturą pozakanoniczną.

Jeśli pamiętacie ten zestaw kategorii z kilku wykładów wcześniej, jedną z nich była literatura rabiniczna. To samo w sobie jest absolutnie ogromne. Literatura rabiniczna będzie, w skrócie, wszystkimi tekstami pochodzącymi od następców tych, których moglibyśmy uważać za faryzeuszy, którzy na przestrzeni wieków ponownie odpowiadali na Biblię hebrajską.

To w skrócie. Chcemy się temu trochę przyjrzeć i sprawdzić, czy możemy zrozumieć, co to jest i dlaczego może być pomocne. Jeśli teraz spojrzysz na ten ekran, prawdopodobnie zobaczysz kilka słów, które nie mają jeszcze dla ciebie większego sensu.

Literatura rabiniczna, przynajmniej to wiemy. W końcu porozmawiamy o tym, czym jest Miszna. Yomah to tak naprawdę tytuł części Miszny, która tak naprawdę ma związek z Dniem Pojednania.

To dzisiejszy aramejski. A zatem to jest część Miszny. Ponownie przeanalizujemy, co to oznacza, czyli zająć się wszystkimi rzeczami, które mają związek z Dniem Pojednania. A szczególnie, jeszcze do tego wrócę, ale powiem to też na początek.

Jedną z rzeczy, które musimy powiedzieć o Misznie jest to, że w pewnym sensie reprezentowała ona ludzi zaangażowanych w dyskusję, czyli jej odbiorców, jeśli wolisz, reprezentowała ideał zawarty w Torze. Zatem idealne rzeczy, które miały się wydarzyć w świątyni, idealne rzeczy, które miały się wydarzyć w odniesieniu do ludu Bożego. Chociaż, jak się przekonamy, nasza Miszna została spisana i skompilowana dopiero w III wieku naszej ery, będzie przedstawiać świątynię tak, jakby nadal tam była, ponieważ jej wygląd jest idealny.

Miszna Jomah jest szczególnie ważna, ponieważ możemy zastanowić się, jak mogły wyglądać procedury świątynne w I wieku n.e. w Dniu Pojednania, czyli w czasach, gdy obecny był Jezus. Zatem powrócimy do tego nieco później. Mamy tutaj jeden z naszych wcześniejszych najlepszych rękopisów Miszny.

Tak się składa, że jest to coś, co nazywa się Rękopisem Kaufmana z XI wieku. Spróbujemy podejść do tego z różnych perspektyw. Jeden z nich będzie swego rodzaju przeglądem historii, mającym na celu sprawdzenie, jak dotarliśmy do miejsca, w którym dotarliśmy z ruchem rabinicznym.

Spróbuję dać do tego mały szkic i tło dla materiału historycznego. Ale także pomyślimy o tym przez pryzmat literatury, ponieważ, podobnie jak w przypadku wielu innych naszych rzeczy, istnieje wiele gatunków, które są częścią tej całości. Więc to są kierunki, w których podążamy.

Zanim to zrobimy, kilka pytań, które w pewnym sensie przygotowują nas do myślenia. Przechodząc przez nasze, ogólnie rzecz biorąc, ramy Nowego Testamentu, spójrzmy na to. W 1 Liście do Koryntian 15 doskonała i wspaniała prezentacja historyczności zmartwychwstania dokonana przez Pawła opiera się na relacjach naocznych świadków.

Zaczyna od stwierdzenia: To, co otrzymałem, przekazałem wam jako najważniejsze. I wiesz, ty i ja pomijamy to. To, co otrzymałem, przekazałem Tobie.

Jest to jednak bardzo wyraźny materiał, który był częścią całego przekazania autorytatywnej tradycji. Tak powiedzieli rabini w tamtych stuleciach: Otrzymałem to od takiego a takiego rabina, od tego i tego, i przekazuję to wam. Otrzymałem , przekazuję.

Kibble, jestem gwiazdą – tak brzmią hebrajskie czasowniki. Tak więc, kiedy Paweł to robi, w rzeczywistości formułuje zasadę przyjmowania autorytatywnej tradycji, a następnie jej przekazywania. W tym przypadku ma to związek z rzeczami zdecydowanie pierwszej wagi, czyli śmiercią, pogrzebem i zmartwychwstaniem według pism świętych.

Zatem zauważcie, że mamy bardzo interesujący mały haczyk, który przyciąga nas do głębszego przestudiowania tego zagadnienia. Oto kolejny. Mówiąc o kwestii autorytetu, okazuje się, że widzimy to już na początku Ewangelii Marka.

Publiczność jest zdumiona, ponieważ Jezus naucza z mocą. Nie polega na czyimś autorytecie, który otrzymuje i przekazuje. Mówi własnym autorytetem.

To niezwykle dla jego widzów. Dlatego są zaskoczeni. Nie powiedział: Otrzymałem od Antygona z Sotah , otrzymałem od Szammaja, otrzymałem od Hillela.

Nie, przemawia z autorytetem i widać to po ich reakcji. Lub, wracając do innego interesującego przykładu, w 12. rozdziale Ewangelii Mateusza lub w jednym z podobieństw, na końcu drugiego rozdziału Marka, toczy się dyskusja. Co jest

dozwolone w szabat? Być może pamiętacie te opowieści, że uczniowie idą przez pola zboża.

Okazuje się, że mogą pocierać trochę ziarna i wykonywać jakąś pracę. Co wolno było robić w szabat? To dyskusja. Termin zgodny z prawem jest ważny.

To również zamierzamy ponownie rozważyć. Każde z tych pytań lub stwierdzeń, przykładów, można nieco rozwinąć, gdy przyjrzymy się niektórym rzeczom, które dzieją się w literaturze rabinicznej. I znowu, spieszę się powiedzieć, to tylko najmniejsze, najmniejsze zanurzenie w bardzo, bardzo rozległym morzu.

W rzeczywistości istnieje wyrażenie „morze Talmudu”, ponieważ jest tam wszystko. Są to rzeczy, które łączą się szczególnie z myślą Nowego Testamentu i tak dalej. Jeszcze jedno pytanie do nas, ponieważ często daję zadanie, które niektórzy z was mogli to zrobić, polega na faktycznym przeczytaniu pierwszej Miszny, pierwszej nauki, która rozpoczyna cały zbiór materiału.

Pierwszą rzeczą jest rozpoczęcie od całego korpusu. O tym, jak ten korpus jest zorganizowany i jak jest zbudowany, opowiem nieco później. Ale twoim zadaniem było przeczytanie bardzo, bardzo pierwszego stwierdzenia.

A oto jak to działa. To znaczy, od kiedy wieczorem odmawiamy Szemę? OK, od kiedy recytujemy Szema? Szema jest credo judaizmu. To słowo oznaczające słyszeć .

Szema Izrael. Słuchaj, Izraelu, Pan, Bóg nasz, Pan jest jeden. I oni mieli to recytować.

Pierwszym stwierdzeniem w całości tego korpusu Misznaickiego, a potem Talmudycznego jest: od kiedy możemy to recytować wieczorem? Dlaczego wieczorem? Ponieważ postrzegają dzień jako rozpoczynający się w tym momencie, aż do Księgi Rodzaju, wieczór, był poranek, dzień, to, tamto lub coś innego. Zatem tutaj nie mówią nic ważniejszego niż wtedy, gdy to recytujemy. Słuchaj, Izraelu, Pan, Bóg nasz, Pan jest jeden.

Szema Izrael – Słuchaj , Izraelu. I tak trwa dość długa dyskusja. ponieważ jeśli to jest ich najważniejsze wyznanie wiary i jeśli muszą to powiedzieć, to w jakich granicach to mówią i wypełniają to napomnienie? A może jest taki moment, że jest już za późno i jeszcze tego nie zrobiłeś? I to jest część dyskusji. Oto kilka rzeczy, o których warto pomyśleć, przeglądając nasz szybki przegląd literatury rabinicznej. Jak mówiłem przed chwilą, najpierw trochę historii.

Wygnanie. Wygnanie do Babilonu. Należy pamiętać, że mieliśmy już dziesięć plemion przeniesionych w różne konteksty, ale to oczywiście jest nasze ogromne wygnanie.

Nawiasem mówiąc, w tym wykładzie używam BCE i CE, ponieważ mamy do czynienia z tekstami żydowskimi. Normalnie nie zrobiłbym tego wobec odbiorców, dla których przemawiam, ale mamy do czynienia z żydowską historią i żydowskimi tekstami. Zatem nasza p.n.e. odnosi się do epoki poprzedzającej erę wspólną.

Wracają z wygnania, edykt Cyrusa, już około 539 r. W pewnym momencie podczas wygnania nie wiemy dokładnie, kiedy, jak, co, ponieważ początki synagogi są owiane tajemnicą i nie wiemy gdzie, ale pomysł jest taki, że nie mając już świątyni, która przyciągałaby ludzi, synagoga, jeśli wtedy się nie zaczęła, to przynajmniej w tym czasie naprawdę zaczęła się rozwijać. Kiedy wrócą, to, co nazywano wygnaniem, galut, jest obecnie uważane za diasporę, ponieważ byli ludzie, którzy wrócili.

Wiemy to. Aggeusz, Zachariasz, mamy Szeszbazara i tych wszystkich, którzy przynoszą z powrotem odrobinę resztki. Ale jak wiecie z lektury tekstu biblijnego, większość ludu Bożego trzymała się z dala od tej ziemi.

Nie wrócili. Dlatego też rozwija się teraz koncepcja, która oznacza rozprzestrzenienie się diaspory, zasianie jej na całej powierzchni. Zatem Żydzi, którzy nie wrócili na ziemię do maleńkiej prowincji Judei, stają się diasporą.

To jest ważne. Rzeczywiście zostaje zbudowana druga świątynia, ukończona w 516 roku. Ważne, bo minęło 70 lat od jej zniszczenia.

Zgodnie z tym, co powiedział Jeremiasz i co Daniel podchwycił, jest to zakończone. I ta świątynia, choć Herod Wielki zamierza ją upiększyć i radykalnie powiększyć, to faktycznie stoi aż do zniszczenia jej przez Rzymian w latach 70. naszej ery lub 70 r. n.e. Teraz warto pamiętać o kilku rzeczach jeśli chodzi o to, co dzieje się z judaizmem i tło rozwoju naszego okresu rabinicznego.

Rzeczywiście Persowie dominują. Dominują aż do nadejścia hellenizmu. Hellenistyczny, grecko-rzymski sposób myślenia rzeczywiście stanowi zagrożenie dla tradycyjnego judaizmu.

Mówiliśmy o tym wcześniej, ale przypominamy, że obecnie w judaizmie, w judaizmie, mamy tych, którzy są bardziej skłonni do przyjęcia niektórych z tych hellenistycznych sposobów myślenia. Ale mamy też tych, którzy są bardziej konserwatywni, a wszystko pomiędzy staje się bogatym tłem. Wchodzi Rzym.

Rzym zajmuje. Rzym miał tam pozostać aż do pierwszego powstania żydowskiego. Wszystkie te stulecia i cały ich rozwój zostały podsumowane bardzo szczegółowo, jak widzieliśmy już u Józefa Flawiusza.

Są one podsumowane w zupełnie inny sposób i bardzo zwięźle w niektórych naszych tekstach żydowskich, które stanowią, powiedzielibyśmy, tło tego, co mamy w

materiale rabinicznym. Więc trzymaj się tego. Wrócę do tego za chwilę w kontekście przekroczenia tych stuleci przez bardzo, bardzo ważny łańcuch tradycji.

Właśnie do tego chcemy wrócić. Tak więc, zanim doszło do zniszczenia świątyni przez Rzymian, pierwszego zniszczenia przez Rzymian i pierwszego buntu Żydów, wydarzyło się kilka rzeczy. Jest to wyrażenie pochodzące od Jacoba Neusnera, bardzo znaczącego uczonego, który wiele zrobił, aby uczynić tę literaturę rabiniczną dostępną dla czytelników nie-Żydów, którzy nie znają zbyt dobrze języka hebrajskiego.

On i jego uczniowie przetłumaczyli całą baterię tych tekstów rabinicznych. Ale jedną z rzeczy, które rozwinął, była koncepcja judaizmu podwójnej Tory. Teraz pozwólcie, że wyjaśnię to trochę, a następnie przeczytam ten fragment z czegoś, co nazywa się głosowaniem.

Wyjaśnię to za chwilę. Przede wszystkim judaizm podwójnej Tory. Koncepcja była taka, że kiedy Mojżesz był na górze Synaj i otrzymał Torę, nie tylko otrzymał to, co wy i ja znamy jako przymierze i Torę, co mamy w Biblii hebrajskiej w pierwszych pięciu księgach Mojżesza.

To była część tego. To jest pierwsza część podwójnej Tory. Ale zgodnie z tą koncepcją rozwinęła w tym, co za chwilę przeczytamy, Mojżesz otrzymał także ustną Torę.

OK, otrzymał ustną Torę, która zostanie spisana dopiero później. Ale oto, co musimy zrozumieć i mam nadzieję, że uda mi się to wyjaśnić. Według judaizmu rabinicznego ustna Tora jest tak samo ważna i autorytatywna, jak została przekazana, jak spisana Tora, którą znamy z pierwszych pięciu ksiąg Mojżesza.

Zatem mamy judaizm podwójnej Tory. Jak to uzyskać? Cóż, masz bardzo interesujące, oto tłumaczenie Miszny dokonane przez Neusnera. Jeszcze raz omówię, czym jest Miszna jako dzieło literackie, jak jest zorganizowana i podzielona.

Ale jest szczególna sekcja, nazywa się to traktatem, wrócimy do tego za chwilę, nazywa się avot . To jest liczba mnoga av i zasadniczo av oznacza ojca. A więc to jest sprawa ojca.

Czasami nazywa się to Pirkei avot , wypowiedzi ojców lub akapity ojców. Ale po prostu szybko zadzwoniłem do avot . I to działa mniej więcej tak.

Pozwól, że ci to przeczytam. To się pojawia, możecie zobaczyć moją książkę, pojawia się w środku tego. Ale ludzie, którzy studiują te rzeczy, mówią: nie pozwólcie, aby zostało to pogrzebane w środku tego szczególnego porządku Miszny.

Nie pozwól, aby pozbawiło Cię to zrozumienia jego znaczenia. Avot posłuży jako łącznik pozwalający zrozumieć, w jaki sposób Tora objawiona Mojżeszowi na Synaju dochodzi do punktu, w którym wszyscy ci goście dyskutują na ten temat. Pozwól, że przeczytam to za ciebie i zobaczę, czy ma to sens.

Szkoda, że nie mam przed sobą zajęć, na których mógłbym zadawać pytania, jeśli moje wypowiedzi nie mają sensu, ale proszę bardzo. Avot zaczyna się w następujący sposób. Mojżesz otrzymał Torę na Synaju, prawda? Mojżesz przekazał to Jozuemu.

Jozue do starszych, starsi do proroków. Cóż, już w tym pierwszym zdaniu mamy całe znaczenie objawienia, Tory na Synaju. Bylibyśmy skłonni powiedzieć: OK, dobrze, napisano, rozumiem.

Trzy części kanonu gotowe. Ale Avot idzie dalej. W drugiej części pierwszego oświadczenia prorocy przekazali je ludziom Wielkiego Zgromadzenia.

Cóż, byli to ci, którzy żyli w czasach Ezdrasza. Zatem, kiedy usłyszycie ludzi z Wielkiego Zgromadzenia, będzie to czas Ezdrasza. Zbliżamy się do końca okresu Starego Testamentu.

Czy rozumiesz to w kontekście historii? Prawidłowy? Ezdrasz, Nehemiasz, V wiek, prawie pod koniec naszego spisane Starego Testamentu. I tutaj robi się naprawdę interesująco. Członkowie Wielkiego Zgromadzenia powiedzieli trzy rzeczy.

Dobra. Do tej pory dysponowaliśmy po prostu tym, co znamy jako cały składnik spisanej Tory. To jest jedna część podwójnej Tory.

Ale teraz Avot powie nam, co mówią ci goście, i to się pogłębia, rośnie i rośnie wykładniczo. Nie będę czytać całości, ale spróbujmy to ogarnąć. Członkowie Wielkiego Zgromadzenia powiedzieli trzy rzeczy.

To było ustne. Jest to ustne aż do początków trzeciego wieku naszej ery. Wtedy zostaną spisane wszystkie te rzeczy, które teraz wam czytam.

Więc jest to przekazywane ustnie. Mówili: bądźcie roztropni w sądzie, wzbudzajcie uczniów. Aha, i zbuduj płot wokół Tory.

A Szymon Sprawiedliwy, Szymon HaZedik, był jednym z ostatnich ocalałych z Wielkiego Zgromadzenia. I mawiał, że świat opiera się na trzech rzeczach. Tora, służba świątynna, czyny miłosierne.

A Antygon z Soki otrzymał Torę od Szymona HaZedika. I on mówił, a potem mówił te rzeczy. A potem mamy dwóch facetów, właściwie dwóch Josów, którzy otrzymują Torę z tego, co było wcześniej.

I dodają trzy rzeczy. I masz ciągły rozwój. Każde pokolenie tych nauczycieli mówi trzy rzeczy.

I jest to dodatek do tego, co było wcześniej. I staje się w pewnym sensie komentarzem do tego, co było wcześniej. Dochodzimy do punktu.

Zatem pary przechodzą dalej. Szymon HaZedik, ostatni z ludzi Wielkiego Zgromadzenia, z czasów Ezdrasza. Tak było w tych stuleciach, które upłynęły między nimi.

Pamiętajcie, mówiłem, że jest to bardzo miniaturowy szkic z perspektywy teologii literackiej. I rozwój drugiej części podwójnej Tory z tych okresów. Na koniec lub pod koniec tego rozdziału jest to fascynujące stwierdzenie.

Hillel i Szammai otrzymali od nich. A Hillel mówi: bądźcie uczniami Aarona, miłującymi pokój, dążącymi do pokoju, kochającymi ludzi, przybliżającymi ich do Tory. A potem mówi po aramejsku, cóż, to również mówi nam coś interesującego.

A on idzie dalej i mówi, co mówi. Shammai wnosi pewien wkład. Nawiasem mówiąc, ci dwaj goście, Hillel i Shammai, żyli pokolenie przed Jezusem.

Są to nazwy, które stale pojawiają się w dyskusjach, które toczymy na temat tego, jak postępować w określonych obszarach. Jednym z naszych klasycznych jest tło Nowego Testamentu. Zrobię tu dygresję, ale jest ona interesująca.

Kiedy w Ewangelii Mateusza 19 pytanie brzmi: czy mężczyzna może rozwieść się z kobietą z jakiegokolwiek powodu? To jest dyskusja, którą toczyli Hillel, Szammai i ich następcy, ród Hillela i ród Szammaja. Jest to zapisane w Misznie. A kiedy Jezus zadaje to pytanie lub jest mu zadawane takie pytanie, jest on pytany, dokąd zmierza w kontekście toczącej się dyskusji, którą toczyli ci dwaj, z jednej strony, dość konserwatywni typy Shammai, a raczej liberalni typ Hillela. punkt w czasie.

O czym dyskutują? Powtórzono Prawa 24 werset 1, w którym znajduje się bardzo dziwne słowo, które stanowi podstawę do podania przyczyny rozwodu. Nie mam teraz czasu się tym zajmować, ale to tylko mała przerwa. W każdym razie mamy tu ciągły rozwój w zakresie otrzymywania, przekazywania, otrzymywania, przekazywania, fascynujących rzeczy.

A ustna Tora, ta druga część podwójnej Tory, rośnie, rośnie i rośnie. Powtórzę tylko to, co powiedziałem wcześniej, przez te stulecia, a nawet przez dwa wieki naszej ery, czyli erę naszą, jest to ustne. Nie jest ona w ogóle spisana, lecz stale rośnie wykładniczo.

To ważne. Mamy pary nauczycieli. Wspomniałem o tym przed chwilą.

Prawdopodobnie najbardziej znane nazwiska to Hillel i Shammai. Jednocześnie, aby w pewnym sensie wrócić do tego, co mówiliśmy w związku z naszą dyskusją na temat tekstów Zwojów znad Morza Martwego, mamy faryzeuszy. Józef Flawiusz opowiedział nam teraz o faryzeuszach, jakimi byli w pierwszych wiekach.

A nasi faryzeusze, saduceusze i eseneicy, tacy, jak istnieli w pierwszym wieku, stali się, cóż, faryzeusze stali się swego rodzaju żyzną glebą, na której ruch rabiniczny trwa i rozwija się. Saduceusze, cóż, w pewnym sensie dobiegły końca, ponieważ są związani ze świątynią. Świątynia jest zniszczona.

Saduceusze i tak są bogatymi i zamożnymi ludźmi. Odeszli. Eseneicy również, ponieważ stanowią bardzo wybraną, ekskluzywną społeczność na pustyni.

To faryzeusze będą kontynuować. To faryzeusze, jak powiedziałem przed chwilą, będą naszym tłem dla tego, co stanie się ruchem rabinicznym. Jeszcze tylko jedna rzecz, na którą chcemy zwrócić uwagę, ponieważ oczywiście widzimy Sanhedryn pojawiający się w tekście Nowego Testamentu, ponieważ Jezus pojawi się przed Sanhedrynem.

Ponieważ materiały rabiniczne omawiają tę konkretną instytucję prawną, znowu nie jestem do końca pewien jej pochodzenia, punktu początkowego z punktu widzenia historycznego, ale Sanhedryny są różnej wielkości. Wielki Sanhedryn liczył oczywiście 71 osób, ale zbiór osób liczący 23 osoby mógł w rzeczywistości zajmować się sprawami dotyczącymi kary śmierci. Jeszcze trzy rodzaje spraw związanych z kwestiami majątkowymi.

Zatem Sanhedryn będzie ważnym organem prawnym. W rzeczywistości, gdy ponownie spojrzymy na całą Misznę, jest tam poświęcony cały jej rozdział, zwany Sanhedrynem. Wrócę do tego nieco później.

Cóż, po upadku świątyni przez Rzymian, zniszczeniu świątyni, powiedziałbym, upadku Jerozolimy, mamy do czynienia z pewnymi ważnymi ruchami i zmianami w zakresie przywództwa. Ujmijmy je zatem w skrócie. Jerozolima zniszczona.

Żydzi muszą opuścić Jerozolimę. I dlatego tutaj jest miejsce zwane Yavne, Jamnia, w zależności od tego, co czytacie, ale przywódcy zbiorą się ponownie w Yavne. Yavne nad morzem, z dala od Jerozolimy.

Imię Yochanan ben Zakkai zostało podkreślone, ponieważ jest ważne. Był znaczącym rabinem. Istnieje mnóstwo fascynujących, prawdopodobnie nieco upiększonych historii o tym, jak wydostał się z Jerozolimy podczas oblężenia Jerozolimy przez Rzymian.

Ale on, wraz ze swoimi uczniami, w pewnym sensie odnawia judaizm. To zajmuje około 20 lat. Ale w ciągu następnych 20 lat, z braku lepszego określenia, nastąpi zmiana sposobu myślenia o Jerozolimie.

Bo w czym problem? Nie mają świątyni. Jak radzisz sobie z judaizmem? Jak radzisz sobie z tą religią, gdy twoja relacja z Bogiem jest tak ukształtowana wokół świątyni reprezentującej Jego obecność przy tobie, a kapłaństwo jest twoją obecnością pośredniczącą, ofiarami i tą relacją tam? Jak do cholery trwa judaizm? Jak judaizm może przetrwać bez tej świątyni? Yochanan ben Zakkai i jego uczniowie odgrywają główną rolę w ponownym przemyśleniu tego, czym będzie judaizm. W związku z tym chcę powiedzieć dwie rzeczy, choć przesadzam z uproszczeniem.

Ale służba świątynna, czy pamiętacie „Trzy rzeczy, na których stoi świat”, które przeczytałem od jednego z tych gości? Jednym z nich była służba świątynna. Teraz judaizm będzie opierał się na filarach uczynków miłości i dobroci, studiowania Tory i modlitwy. Będzie do tego kilka dodatków, ale to są trzy kluczowe elementy tego, czym stanie się judaizm.

A oto druga rzecz z tym związana. Studiowanie Tory nie było tylko, och, studiujemy Torę. Studiowanie Tory było studiowaniem Tory, szczególnie pod kątem tego, co mówi o świątyni, co mówi o ofiarach, co implikuje w odniesieniu do świętości Boga i osoby na miejscu Jego ludu.

I tak oto macie. Powiedziałem to przed chwilą, kiedy mówiłem o idealnym spojrzeniu na Misznę. Miszna, między innymi, reprezentuje wszystkie rzeczy, które są częścią Tory, wszystkie rzeczy, które są częścią świątyni, w kategoriach tego rodzaju przedstawiających sposób kontynuowania tego wszystkiego bez faktycznego posiadania fizycznej świątyni. Jest to więc rzecz wyidealizowana i badanie to potwierdza.

Dobra, spędziłem nad tym trochę za dużo czasu. Musimy porozmawiać także o tej drugiej kadencji. To termin aramejski, Tannaim .

Powiedziałbym, że jest to zestaw pięciu par uczonych, którzy pójdą swoją drogą. Naprawdę nie chcę tego tak mówić. Yochanan ben Zakkai funkcjonuje długo, około roku 90 lub 90 n.e.

do początków trzeciego wieku Tannaimowie będą parami nauczycieli. Samo słowo pochodzi od Shana, czyli hebrajskiego, co oznacza powtarzanie. Tana jest jego aramejską częścią.

To są powtarzacze, którzy powtarzają dokładnie. Jak powiedziałem przed chwilą, Miszna została spisana dopiero na początku III wieku. Ale Tannaim tam są.

Ciągle powtarzają, powtarzają, powtarzają. Poproszono ich o powtórzenie z wielką dokładnością. Nawiasem mówiąc, oto krótka informacja.

Kiedy myślisz o naukach Jezusa, fakt, że zostały zapamiętane lub dokładnie zapamiętane, nie jest tylko twierdzeniem, które przychodzi nam do głowy. Była to kultura, która dobrze radziła sobie z nauczaniem ustnym. Tannaim są tego dobrą ilustracją.

Repeatery. Cóż, w każdym razie w połowie II wieku naszej ery mamy do czynienia z drugim powstaniem żydowskim pod rządami Bar Kochby . Krótka uwaga: w tym miejscu był żydowski rabin. Nazywał się Akiba. Był swego rodzaju odpowiednikiem. Byli to dwaj Tannaimowie o imieniu Izmael, Izmael i Akiba.

I Akiva faktycznie udzielił swego błogosławieństwa przywódcy drugiego powstania żydowskiego. Nazywali go Bar Kochba , syn gwiazdy. Ponieważ w Liczb 24. macie gwiazdę wschodzącą z Jakuba, werset 17.

Stało się to w pewnym sensie znakiem rozpoznawczym rozpoczęcia buntu przeciwko Rzymowi, drugiego powstania żydowskiego. Ponieważ zobaczyli, że nadszedł czas. Obliczyli, że nadszedł ten czas.

No wiesz, wróćmy do zniszczenia pierwszej świątyni. 70 lat. Został odbudowany.

Pewnie myśleli, że historia się powtórzy. Świątynia zniszczona w 70. Wykonaj obliczenia i dodaj 70 lat.

A tutaj, w poprzedniej dekadzie, będą prowadzone prace prowadzące do restrukturyzacji świątyni. I tak Bar Kochba i lud wraz z nim wszczęli bunt przeciwko Rzymowi. To był okrutny i krwawy czas.

Rzymianie sprowadzili wszystko, co mogli, aby stłumić ten bunt. Stłumili to tragicznie. Akiva, Izmael i ci dwaj Tannaim , główni nauczyciele, zginęli śmiercią męczeńską w wyniku tego konkretnego buntu.

W każdym razie, co ciekawe, odbili się. Ale tym razem Żydzi przesuną się do centrum judaizmu; Żydowski nauczyciele i żydowski rabini zamierzają przenieść się w okolice Galilei. Jest tam kilka większych miast.

Sephoris staje się jednym. Usha to kolejna. Tyberiada to co innego.

Główne miasta, w których mamy do czynienia z obecnością Żydów. I dość szybko, jakie były nauki Akiwy i Izmaela, tak, umęczonego. Ale zostały one zredagowane w prosty sposób przez gościa o nazwisku Rabi Meir.

Teraz ogólnie o nim zapomniano. Ale następny wyróżniony facet, Książę Juda, jest naprawdę ważny. Zatem w roku 220 n.e. rabin Juda, książę, ułoży w całość to, co nazywamy Miszną.

Jeszcze raz, trzymaj się. Po tym przeglądzie historycznym odkryjemy trochę, czym jest Miszna. Książę Juda jest tak ważny, że nazywa się go po prostu Rabi, Rabbi.

I ilekroć czytasz ten tytuł, Rabi, wiesz, kto to jest. To ten facet, Książę Juda, Juda Hanasi, rabin Juda Hanasi, który był główną postacią w kompilacji i spisaniu naszej Miszny. Co ciekawe, do tego czasu radził sobie całkiem nieźle z Rzymianami.

Zatem w tym przypadku również można zaobserwować pewne wahania. III wiek w Cesarstwie Rzymskim, straszny czas geopolitycznie, gospodarczo, społecznie. Trzeci wiek był okropny.

Lata 200. I w tym momencie będzie kilku bardzo prześladowujących cesarzy. Decjusz to jeden, a Dioklecjan to drugi.

Ale to będzie swego rodzaju impuls do nakłonienia imperium, pogańskiego imperium rzymskiego, do dokonania zmiany. Konstantyn, niezwykle ważna postać. Ale chrześcijaństwo staje się religią ideologiczną, jeśli wolisz, w przeciwieństwie do pogaństwa w imperium.

Teraz jest dużo więcej do powiedzenia na temat każdej z tych rzeczy. Ale wszystko, co powiem w tym miejscu, to to, że judaizm faktycznie radził sobie trochę lepiej pod rządami pogańskiego romanizmu niż pod rządami chrześcijaństwa. Ponieważ chrześcijaństwo pod ideologicznym imperium chrześcijańskim miało tendencję do od czasu do czasu prześladowania Żydów.

To historia. Zróbmy szybki zwrot akcji. I znowu tutaj uproszczenie.

Kiedy jednak przyjrzymy się naszej literaturze rabinicznej, musimy omówić pewne kategorie. Przede wszystkim jest midrasz. Powszechnie używany termin pochodzi od hebrajskiego czasownika darash, który oznacza szukać, badać, badać, badać i tak dalej.

W najszerszym ujęciu midrasz oznacza wzięcie tekstów biblijnych i zgłębienie ich znaczenia. Istnieją różne style i różne podejścia, biorąc pod uwagę, o jakim stuleciu mówimy, jeśli chodzi o to, jak to się robi. Ale po prostu midrasz to jest to.

Eksploracja tekstu biblijnego. Halaka to coś innego. Dawno temu, kiedy mówiliśmy o poszukiwaczach gładkich rzeczy, w kontekście naszego materiału z Qumran, wspomnieliśmy o słowie halak, które oznacza iść, to wa, czyli zachowywać się.

To czasownik hebrajski. Dlatego też rzeczownik halacha będzie miał wiele wspólnego z tym, jak ktoś się zachowuje. We wszystkich obszarach życia.

Tak więc, na przykład, wracając do Berachota , naszej pierwszej Miszny, w całym tym zestawieniu tekstów, pierwszy z nich dotyczy recytowania wiary judaizmu. Szema, bohater Izrael, Pan, nasz Bóg, jest jeden. Zatem halacha zajmie się tymi obowiązkami religijnymi i mają one wpływ na każdą dziedzinę życia. I to jest najważniejsze.

To nie jest prawo. Nie chcemy o tym myśleć tak prosto. Ma to związek z obowiązkami i sposobem, w jaki o nich myślimy, oraz z przemianą naszego życia.

Zatem miejcie to na uwadze, gdy będziemy zajmować się halachą i naturą Miszny. Co ciekawe, kiedy już przejdziemy do samej Miszny, a o tym za chwilę, będzie to przede wszystkim halacha. Ale jest to tak rozumiane jako sposób, w jaki myślisz o tym, jak się zachowujesz, że bardzo niewiele wypowiedzi z Miszny faktycznie będzie cytować, och, i oto biblijny powód, aby to zrobić.

Oto biblijny powód, aby to zrobić. Nie idą w tym kierunku, głównie w Misnie. Ale wracamy do gatunku.

Mamy inną kategorię. Są to bardzo szerokie kategorie – Agada .

Nagad to nasz czasownik. A to oznacza opowiadanie, opowiadanie historii. Dobre historie opowiadasz.

Dla tych z Was, którzy być może słuchają tego gdzieś w kontekście Paschy, Żydzi podczas obchodzenia Paschy będą czytać agadę paschalną , czasami nazywaną hagadą . W każdym razie będzie to narracja związana z opuszczeniem Egiptu, agada paschalna . Ale ogólnie rzecz biorąc, agada będzie brać narracje biblijne i opowiadać je na nowo, czasami z najróżniejszą cudowną wyobraźnią.

Powiedziawszy to wszystko, są to trzy bardzo, bardzo szerokie terminy. Gdy zaczniesz czytać te kompilacje tekstów, zobaczymy, jak się łączą. Zatem mamy halachiczny midrasz.

Innymi słowy, midrasz, który bada znaczenie tekstu biblijnego i patrzy na te teksty biblijne, powiedzmy na przykład Dziesięć Przykazań i pyta: OK, jak mamy rozumieć te instrukcje dotyczące naszego postępowania? Halachiczny midrasz zbada tę kwestię. Agadic midrasz, cóż, żeby znowu zabrać się za Exodus, agadic midrasz powie: ach, oto co mamy, kiedy ludzie faktycznie przybyli na Synaj. Masz Mojżesza wzloty i upadki i masz wszystkie rzeczy, które są powiedziane w Księdze Wyjścia 19, 18, lub 17.

Narracje te stają się podstawą agadycznego midraszu. Zatem kombinacje i właśnie dostałem dwa bardzo, bardzo proste podejścia. W porządku, dokonaliśmy historii.

Mówiliśmy o głównych kategoriach gatunkowych. Porozmawiajmy teraz o tekstach. Powtórzę jeszcze raz: jest to bardzo prosty przegląd.

Wielokrotnie użyłem określenia Miszna. W Misznie powinieneś usłyszeć Shanę. Odpowiednikiem Shany, jak powiedziałem wcześniej, jest aramejska Tanna.

Zatem w Misznie widzimy nauki, prawda? I faktycznie, czasami, gdy mamy do czynienia z odniesieniem do tych nauk w dokumentach, które są napisane głównie w języku aramejskim, a nie w języku hebrajskim, rzeczy nazywane są matnita . Zamiast nazywać się Miszna, to, tamto czy coś innego, jest to matnita . I słyszysz tę kombinację TSH.

Dla naszych celów, wiesz co? Zobaczmy, czy uda nam się to rozpakować. Miszna będzie zatem kompilacją nauk halachicznych. I ich halachiczne nauki, jak dla was zanotowałem, rozbierając każdą klauzulę, zdanie z tego, Juda, nasz Juda, książę, nasza główna postać, on podjął się dzieła, które było przed nim.

Przyjął wszystkie nauki, które były częścią tradycji ustnej, przekazanej przez Tannaimów i zaczął je składać w całość przez gościa o imieniu Meir. I zamierza ich zgromadzić. A sposób, w jaki je łączy, właściwie wskazuje, jaki rodzaj kultury jest przez to załamany.

Ponieważ mamy, zauważcie, sześć różnych rzeczy. Nazywa się to rozkazami, prawda? Oto sześć naszych zamówień. Jeden dwa trzy cztery pięć sześć.

Nasiona, cóż, nie ma w tym nic dziwnego. Mówimy o społeczności rolniczej. Wiele rzeczy będzie więc miało związek z tym, jak żyjesz w społeczności rolniczej.

Powiedziawszy to, pierwszą rzeczą jest barachot , co oznacza błogosławieństwa. Jak możesz, będąc spostrzegawczym Żydem, w ogóle myśleć o rolnictwie, z którego utrzymuje się całe twoje utrzymanie, bez zajmowania się błogosławieństwami? A potem, oczywiście, bez zajmowania się Szemą. Ale potem zwróć uwagę na drugi, festiwale.

Święta, zwane także czasami wyznaczonymi. Nosi tytuł Mo'edim , wyznaczone czasy. I nie tylko dyskutujemy o szabacie, ale mamy wszystkie większe i mniejsze święta.

Mamy Paschę, opisał Pesachim . Mamy Yomaha . Pamiętajcie ten Dzień Pojednania, kiedy całą naszą prezentację slajdów zaczynaliśmy od zdjęcia rękopisu.

Zatem niezależnie od tego, jakie święto, otrzymuje poświęcony mu traktat w ramach porządku festiwalowego. Następnie, ponownie, w pewnym sensie zyskaj poczucie natury tych społeczności. Bo istnieje cały porządek, nie tylko traktat, ale cały porządek poświęcony kobietom.

Są tam takie rzeczy, jak umowy małżeńskie, zaręczyny i tak dalej, i tak dalej. Mamy czwarty, zwanyzkodami. A to będzie dotyczyć wszelkiego rodzaju kwestii prawnych.

W ramach tego porządku odszkodowań mamy traktat zatytułowany Sanhedryn. Widzieliśmy to już wcześniej. A ja chcę tylko przeczytać wam kawałek traktatu Sanhedrynu.

Rozdział 10, werset 1. Zwykle go przypisuję, ponieważ jest naprawdę interesujący. Słuchaj uważnie. Wszyscy Izraelici mają udział w przyszłym świecie.

Ale to są ci, którzy nie mają udziału w przyszłym świecie. Zwróć uwagę na nasz przyszły świat. To są ci, którzy nie mają udziału w przyszłym świecie.

Po pierwsze, ten, który twierdzi, że zmartwychwstanie jest nauką, która nie wywodzi się z Tory. Och, czy to nie interesujące? Ci ludzie mówią, że ideę zmartwychwstania można wyprowadzić z Tory. To może nas doprowadzić do bardzo interesującej rzeczy.

Ale tutaj jest druga kategoria tych, którzy mówią, że nie mają części w świecie, który ma nadejść. To oni mówią, że Tora nie pochodzi z nieba. Innymi słowy, brzmi to, no wiesz, w pewnym sensie zaprzeczaniem cemukolwiek nadprzyrodzonemu.

A oto trzeci, epikurejczyk. Apikoros, jak to się mówi po hebrajsku, co w rzeczywistości oznacza kradzież greckiego słowa. To są ci, którzy nie mają udziału w przyszłym świecie.

A potem jest kilka dodatków, ci, którzy czytają książki o charakterze serialowym, ci, którzy wymawiają imię Boże, a potem niektórzy królowie, którzy są źli i tak dalej, i tak dalej. Ale to, co chcę w tym momencie powiedzieć, to tyle. Za chwilę porozmawiamy o komentarzu do Miszny.

Przejdę do tego za chwilę. Komentarz do tej Miszny zajmuje około 30 stron i dotyczy konkretnie tematu zmartwychwstania. Dużo czasu spędzają na rozmowach o zmartwychwstaniu.

Teraz przynoszą też różne inne rzeczy, ale to ważny temat. Cóż, w każdym razie to jest nasza Miszna Sanhedrynu. Zauważcie, że mamy święte rzeczy.

Jest to traktat idealistycznie opisujący świątynię. Świątynia już nie stoi, ale to na pewno nie wyklucza mówienia o niej, wspomniania, jak kiedyś wyglądała i tak dalej. I wreszcie czystość.

Cóż, to wszystko ma związek z tym, jak żyjecie zgodnie z faktem, że całe życie przeżywa się w obecności Boga. Wszystko, czystość. Oto sześć porządków Miszny.

Jeszcze raz, żeby w pewnym sensie przypomnieć sobie, czym one są. Nasiona, festiwale, kobiety, ogólnie rzecz biorąc, sprawy związane z kwestiami prawnymi, sprawy związane ze sanktuarium. Swoją drogą, ten też tak robi, bo te święta obchodzone są w sanktuarium.

A potem czystość. Czy to wszystko? Nie. Teraz mamy, och, dwa z nich, w porządku.

Mamy Toseftę . Pochodzi od słowa oznaczającego dodawanie. I wiesz co? Kiedy książkę Juda zebrał to wszystko w Miszni, cóż, było jeszcze wiele innych rzeczy, które nie zostały przyjęte.

Było to jednak nadal cenne i ważne, dlatego jakiś czas później opracowano te dodatki. Trwa dyskusja na temat daty samego Tosefty .

Ale to brzmi bardzo podobnie do Miszny. W niektórych przypadkach pokrywa się to w dużym stopniu z Miszną. Ale to kopalnia złota, jeśli chodzi o uzupełnienie naszego zrozumienia tego, jak oni myśleli o tych sprawach.

Najbardziej nas interesuje, myślę, że można śmiało powiedzieć, czy ten Talmudim jest tutaj. Talmud jest liczbą pojedynczą. Jest ich dwóch.

Mamy więc Talmudim w liczbie mnogiej. Jeden z nich został opracowany w samym Izraelu, Talmud Ziemi Izraela, czasami nazywany Talmudem Jerozolimskim. To błędne określenie.

Talmud Ziemi Izraela, około 400. A później, około 150 lat później, ale wykraczający poza ten okres, Babiloński lub Bawli . Talmud, zwłaszcza drugi z tych dwóch, jest tym, do czego chcemy się odnieść, używając tego wyrażenia, morzem Talmudu.

Wszystko jest w tym. To nie jest zorganizowane. Encyklopedię ujęłam w cudzysłów, ponieważ nie jest ona zorganizowana w sposób, w jaki wyobrażalibyśmy sobie organizację encyklopedii alfabetycznie lub w jakikolwiek inny sposób.

Wszystko tam jest. A sposobem, w jaki to się połączy, będą powiązania. Powiązania pomiędzy, cóż, tym tematem i być może rabinem takim a takim powiedział ten temat, a następnie przejściem do innej rzeczy.

A jeśli chodzi o zmartwychwstanie, o którym wspomniałem przed chwilą, to zaczyna się od tego, że dla tych, którzy zaprzeczają temu, że o zmartwychwstaniu naucza się w Torze, nie ma miejsca w przyszłym świecie. Ale w trakcie radzenia sobie z tym, och, rabini włączają się po całym świecie. Jeszcze jedną rzecz chcemy powiedzieć i wróćmy do naszego midraszu.

Bo kiedy wcześniej definiowałem midrasz, odnosiłem się bardziej do gatunku literatury. Ale teraz właściwie zebraliśmy także teksty, które są tekstami midraszowymi. Są to dzieła egzegetyczne.

Najstarsze z nich dotyczą Wyjścia, Kapłańskiej, Liczb i Powtórzonego Prawa. Ta, która dotyczy Księgi Rodzaju, jest nieco późniejsza. Wszystkie są niezwykle ważnymi źródłami.

Za chwilę podam Wam tylko kilka ilustracji z midraszu z Księgi Wyjścia. Cóż, zanim to zrobimy, chcę tylko pokazać, jak wygląda ten tekst. Zdaję sobie sprawę, że to prawdopodobnie trochę mało.

Powiem wam, że kiedy patrzycie na tę stronę tekstu, wziąłem fotografię ze Strony Babli, tekstu babilońskiego. I faktycznie, zobaczę, czy uda mi się nadać temu sens. Tutaj.

Za chwilę będę miał trochę strzał i tak dalej. Ale to jest pierwsze słowo Miszny. Ale teraz o Misznie, włączonej do Talmudu.

Zatem Talmud będzie komentarzem do Miszny i będzie zawierał także wszystko inne. Jeśli chcesz się zastanowić nad rozmiarem, nawet jeśli jest dość mały, pomyśl o tej konkretnej stronie, och, pozwól mi tylko zobaczyć. Zgaduję, że może mieć 18 cali wzrostu i być może, och, stopę szerokości.

Mamy tu więc bardzo duży rozmiar strony. Z czego się składa? Cóż, przede wszystkim jest nasza pierwsza Miszna. W tym czerwonym prostokącie pojawia się pytanie, od kiedy wieczorem recytuje się Szemę, bohatera Izraela? I jako część Miszny, niektórzy rabini będą przedstawiać tę sugestię, tę i tamtą sugestię, i tak dalej, i tak dalej.

To nasza pierwsza Miszna. Teraz następną sekcją jest Gemara. Nie umieściłem wokół niego żadnego znacznika, ponieważ tutaj też się wymyka, a to było dość trudne.

Ale Gemara oznacza dokończenie, Gamar. Zatem tutaj, Miszna, ale teraz będzie to komentarz na ten temat. To jest miejsce, w którym wszyscy ci wszyscy rabini, dwa lub trzy stulecia, będą rozwijać to, co zostało powiedziane w Misznie.

Zamierzają rozwinąć to, o czym rozmawiali Tannaim. Mają zamiar to dodać. Zamierzają dodać rzeczy z Midraszu.

Zamierzają dodać coś od Tosefty . Zamierzają dodać najróżniejsze rzeczy. Czy to nie fascynujące? Aha, a tak przy okazji, to nie koniec.

Kontynuacja na następnej stronie. Ale w międzyczasie mamy inne rzeczy na głowie, prawda? Istnieje bardzo znaczący, prawdopodobnie najważniejszy komentator średniowiecznego judaizmu z XI wieku. Raszi to skrót.

To rabin Szimon ben Icchak Raszi, OK, Raszi. Mamy jego komentarz. I to wszystko, co jest po tej stronie.

Zatem podniesie każde słowo lub frazę zarówno z Miszny, jak i z Gemary i doda swój własny komentarz. A po drugiej stronie kartki jest nasz klasyczny druk Talmudu, strona Talmudu. Mamy dwa stulecia, niektórzy z nich to prawdziwi potomkowie Rasziego lub, powinienem powiedzieć, uczniowie Rasziego, którzy tam dodają.

Tosefta , pamiętaj Tosefta , to też jest dodatek, Tosefta . To cała kolumna tutaj, XII, XIII wiek. A potem, żeby dodać coś w XVI wieku, daleko stąd, mamy jeszcze więcej dodatków do tego materiału.

Czy widzisz tu dynamicznie rozwijającą się tradycję? Nie masz tylko zamknięcia końcowego. Nie, ono nadal rośnie, rośnie i rośnie. I chociaż o tym nie wspomniałem, są tu notatki, które również pomagają w nawiązaniu pewnych powiązań.

Czasami teksty biblijne. To jedna strona Talmudu. Pomyśl w kategoriach prawdopodobnie, cóż, w zależności od rozmiaru traktatu, dużej liczby stron, 90, 100, w zależności od tego, gdzie jesteście.

Cóż, spójrzmy tutaj na kilka przykładów. Kiedy rozmawialiśmy o końcu drugiego rozdziału Marka i paraleli w 12 rozdziale Ewangelii Mateusza, o prawach szabatu, skąd one się wzięły? Ponieważ, wiecie, kiedy czytacie tam tekst Starego Testamentu, to jest to poważna sprawa, ponieważ jeśli złamiesz szabat, jest to znak przymierza na Synaju . Dostajesz karę śmierci, ale niewiele jest wzmianki o tym, co stanowi pracę.

Faryzeusze byli bardzo zaniepokojeni. Pamiętajcie, że to była popularna partia. Ludzie, wiecie, oni zaspokajali potrzeby ludzi.

Dlatego martwią się o swoich bliskich i nie chcą, żeby łamali Sabat. Tak więc, mając naprawdę dobrą motywację, wymyślili całą masę rzeczy, które składały się na pracę. Teraz sami przyznają, że jeśli chodzi o Torę, wiele jej brakuje.

A więc oto one, prawa Sabatu. Chociaż są jak góry wiszące na sznurku lub wiszące na włosku, ponieważ mają mało pism świętych na temat wielu praw. Zatem

potwierdzają, że to prawda, ale jednocześnie przyznają, że przestrzeganie sabatu jest na tyle ważne, że muszą to wymyślić.

Moglibyśmy porozmawiać więcej o tym, dlaczego jest to Miszna Hagigah, ale nie zrobimy tego. Więc już to mówiłem. Pismo Święte nie precyzuje dokładnego charakteru pracy.

Więc spójrz, co mamy. 39 kategorii pracy. Innymi słowy, rzeczy, których zabroniono im robić.

Nie będę tego wszystkiego czytać, ale zwróć uwagę, nawet gdy na nie spojrzysz, jaki rodzaj kultury to odzwierciedla. Wszystko ma związek z rolnictwem, czy to pola, czy też produkcja zwierząt i stad, a także wełna i tkactwo, i tak dalej, ubój, solenie mięsa, peklowanie skór, skrobanie, krojenie skór. Ale potem reszta życia też.

Napisanie, wymazanie dwóch listów, zburzenie budynku, radzenie sobie z ogniem, uderzenie młotkiem lub wyniesienie przedmiotu z domeny prywatnej do publicznej wiadomości lub przewóz w domenie publicznej. Dlatego starają się zachować szczególną ostrożność, aby uniemożliwić ludziom angażowanie się w coś, co byłoby poważnym naruszeniem tego przykazania dotyczącego sabatu. Powiem teraz, że czasami patrzymy na to i trochę się uśmiechamy, ale musimy się wycofać i zdać sobie sprawę: A, to jest jedno z 10 słów, 10 przykazań.

Potraktowali to poważnie. I B, jeśli ci faryzeusze i nauczyciele rabini rzeczywiście przeczuli, że złamanie sabatu grozi karą śmierci, można zrozumieć, dlaczego stworzyli takie ograniczenia dla swojego ludu. Miała to być ochrona.

Cóż, przez następne, och, około 10 minut, przyjrzymy się kilku przykładom zarówno halachicznego, jak i agotycznego midraszu. Jednym z powodów, dla których chcę to zrobić, jest to, że w ciągu ostatnich, och, nie wiem, około 20, 30 lat w nauce Nowego Testamentu istniała tendencja do mówienia: „no cóż, w Nowym Testamencie jest midrasz”. Nie jestem tego taki pewien.

Myślę, że autorzy ewangelii, a szczególnie Mateusz, robią coś wyjątkowego w podejściu do ewangelii. Podobnie jak Pesher, wracając do naszych tekstów z Qumran, Pesher był dla tej społeczności wyjątkowym sposobem radzenia sobie z tekstem biblijnym. Ewangelie i to, co robią z Biblią hebrajską, to wyjątkowy sposób radzenia sobie z wypełnieniem się prorocstw mesjańskich w narracjach ewangelii.

Jest to jeden z powodów, dla których chcemy zgłębić Misznę i rozważyć kilka przykładów. Zanim omówię niektóre z tych cech, powiem po prostu tak: nawet w obrębie nauki żydowskiej, szczególnie 20, 30, 40 lat temu, nie było zbyt wiele zgody. Cóż, były takie, ale nie było pełnej zgody co do tego, co właściwie stanowi midrasz, ponieważ, jak wiadomo, istnieją różne rodzaje midraszu.

Istnieją różne rodzaje midraszów, w zależności od tego, czym ludzie mieli do czynienia i kiedy powstał tekst. Powiedziawszy to, przyjrzyjmy się tutaj przynajmniej niektórym z naszych cech. Kiedy ludzie, studenci, uczeni prowadzili swoje badania, swoje dochodzenia, pamiętajcie, co oznacza midrasz.

Oznacza to dochodzenie w celu poszukiwania. Skupili się na rzeczach, które były niezwykle w tekście biblijnym. To właśnie one przykuły ich uwagę.

Tak niezwykle rzeczy leksykalne i niezwykle rzeczy gramatyczne. Mam nadzieję, że powrócimy do kilku tego ilustracji. Ponadto, gdy ludzie zajmujący się midraszami studiowali teksty biblijne, w dużym stopniu stosowali tak zwaną intertekstualność.

Porównujesz ten tekst z tym tekstem. Poruszasz się w kontekście Tory, kształtując cały swój proces myślowy. Zatem analogie pomiędzy różnymi rzeczami w Torze.

Skojarzenia, porównania, kontrasty. I działa to w ramach światopoglądu w kształcie Tory. Musimy o tym pamiętać.

To światopogląd w kształcie Tory. Zatem równoległe wersety, słowa i powiązane idee. Niektóre z nich mogą wydawać nam się bardzo dziwnymi kombinacjami, niemniej jednak są to uważni uczniowie.

Kolejną rzeczą stanowiącą część tego całego procesu, oprócz dwóch, które właśnie opisałem, jest to, że szczególnie w przypadku naszego halachicznego midraszu, naszego midraszu, który zajmuje się instrukcjami, jak postępować w sposób przyjemny. Używaliby standardowych formuł retorycznych. Słyszeliście to, ale mówię wam, czy to brzmi znajomo? Jezus tego używa.

To formuła retoryczna. Słyszeliście, jak to mówiono, ale ja wam to mówię. Cóż, co ciekawe, zobaczymy kilka przykładów, które tego nie używają, ale używają jasnych wzorców retorycznych, aby przedstawić wnioski.

Widzimy zatem, że coś się w tej sprawie dzieje. Wspomniałem już, że Tora kształtuje cały ich proces. Postrzegają Torę jako całkowicie płynną.

To wszystko łączy się. Chronologia niekoniecznie jest naprawdę znacząca. Na przykład będzie kilka rzeczy, na które spojrzemy i powiemy: co? To anachroniczna lektura.

Ale spójrzcie, straciliśmy z oczu fakt, że oni postrzegają wszystko, co jest w Torze, jako powiązane, intertekstualnie połączone, ponieważ to wszystko jest Słowem Bożym. Dlatego przekroczy to, co moglibyśmy uznać za granice chronologiczne. To ostatnie już powiedziałem, ale po prostu je przeczytajmy.

Tora jest podstawowym symbolem i nie tylko symbolem, ale czynnikiem kształtującym wszystko i jest kluczem do całego systemu wykonywania midraszu. Cały system. Zatem niezależnie od obecnych, ponurych okoliczności, zgadnijcie co? Tora przyczynia się do tego, jak rzeczy są wieczne.

Kiedy my, badacze materiałów rabinicznych i sami rabini, zrozumiemy, w jaki sposób Tora przekazuje przesłanie, poznamy ich pogląd na inną stronę rzeczy, na przyszły świat. Świat, który zawsze jest, właściwie jest dla nich idealną rzeczywistością. Jest to więc klucz do całego systemu.

Oto przegląd rzeczy związanych z procesem midraszu. Tylko kilka ilustracji z jednego z moich ulubionych tekstów midraszowych, głównie dlatego, że jest łatwiejszy w czytaniu. To tekst mówiący o Wyjściu.

Nie wszystko z tego. Części. Spróbuję wyjaśnić, dlaczego może to być prawdą.

Nazywa się to Mechilta . Nie będę wnikał w znaczenie tego słowa. To jest dyskusja.

Ale ona rozpozna rabina Izmaela. Rozmawialiśmy już o nim. On i Akiba, dwaj goście żyjący w II wieku naszej ery.

Zatem skrót od Mechilta rabina Izmaela będzie oznaczał MRI. Nie myśl tutaj o procedurze medycznej. W porządku.

Ale tak właśnie można mówić o wczesnej egzegezie Księgi Wyjścia. Prawdopodobnie jeden z naszych najwcześniejszych midraszów , midraszów w księgach Tory. Robi wiele naprawdę interesujących rzeczy, ale spróbuję przekazać kilka z nich.

Nie zaczyna się od rozdziału pierwszego i nie kończy aż do rozdziału 40. Zaczyna się od rozdziału 12. Co ciekawe, ten konkretny midrasz nie ma nic wspólnego z trzecim rozdziałem Księgi Wyjścia, gdzie Bóg ukazuje się Mojżeszowi na Synaju i wzywa go do płonącego krzaka i tak dalej.

Nie ma to żadnego wpływu na plagi spuszczone na Egipt. Nie, zaczyna się od rozdziału 12. A rozdział 12 dotyczy Paschy.

Wszystko zależy od Paschy, sposobu, w jaki przyjmujesz baranka, jakie masz cztery dni i jakie musi mieć ono pewne cechy. Bardzo ważne rzeczy na temat tego baranka paschalnego i tego, co Bóg nakazuje ludziom robić. I tu zaczyna się ten midrasz.

Ponieważ dla nich samo pamiętanie, jeśli myślimy o judaizmie, najpierw myślimy o religii izraelskiej, tak jak widzimy to w księgach historycznych, a następnie myślimy o judaizmie, jaka jest ich narracja narodowa? Ich narodową narracją jest odkupienie i

będzie ona kształtowana wokół obchodów Paschy. To jest naprawdę centralny element. I od tego zaczyna się nasz midrasz.

I tutaj proponuję małe odskocznię. Bardzo niewiele z tych tekstów midraszowych kiedykolwiek odnosiło się bezpośrednio do chrześcijaństwa. Po prostu tego nie robią.

Są chrześcijanie, którzy krytykują Żydów. Masz Justina Martyra i kilku innych podobnych ludzi. Jednak teksty rabiniczne nigdy nie odnoszą się bezpośrednio do chrześcijaństwa.

Może tak być dlatego, że obecnie są religią, zwłaszcza po IV wieku, która nie jest zbyt życzliwie postrzegana przez urzędników. Ale w niejasny sposób rozwiązują problemy. Pod wieloma względami tekst ten przechodzi od baranka paschalnego przez inne bardzo istotne aspekty procesu odkupienia, aż do Tory na Synaju.

A potem kończy się pewnymi sprawami dotyczącymi Sabatu z rozdziału 31, z przeskokami pomiędzy niektórymi sprawami przybytku. Nawiasem mówiąc, pomija incydent ze złotym cielcem. Nie ma nic do powiedzenia na temat Wyjścia 32 do 34.

Dlaczego? Zgadnę. Ale myślę, że to działa. Było to jedno z kluczowych miejsc, gdzie chrześcijanie rzeczywiście bili Żydów.

Poddaliście się temu całemu złotemu cielcowi. Byliście bałwochwalcami. I to jest coś, co ojcowie kościoła, ojcowie wczesnego kościoła, byli naprawdę brzydcy.

Żydzi po prostu zostawiają to w spokoju. Przepraszam. Tekst rabiniczny o Wyjściu po prostu pozostawia to w spokoju.

W każdym razie wydaje mi się, że część planu stojącego za strukturą tego tekstu, wybór tego, czym się zajmują, a czym nie, może polegać konkretnie na przyjęciu niektórych symboli, do których rościł sobie Kościół, jak na przykład podczas Paschy baranka i nabył go dla kościoła. Ten tekst domaga się ich zwrotu dla judaizmu. Kolejna mała ilustracja.

Kiedy masz Aarona i Hura w górach, przepraszam, kiedy masz Aarona i Hura trzymających ramiona Mojżesza podczas toczącej się bitwy, alegoryczna interpretacja tego z kościoła była taka, wiesz, masz, to jest Jezus, on jest na krzyżu i tak dalej. Ten tekst nigdy nic na ten temat nie mówi, ale widać, że również to potwierdza. No dobrze.

Poza tym tekst ten kładzie nacisk na sprawiedliwość. Nie ma w tym nic dziwnego. Będzie dotyczyć Tory wyrażonej na Synaju.

Zatem nie tylko zajmiemy się Dziesięcioma Przykazaniami, ale rozdziały od 21 do 23 również będą częścią tego tekstu. A to ma wszystko związek z tym, jak powinny działać komponenty sądowe. Jeśli na to spojrzeliście, zobaczyliście, mam nadzieję, możliwość zbudowania gotyckiego midraszu, ratunku, wyprowadzenia Synaju na Synaj, z halachicznym midraszem, jak postępować z Barankiem Paschalnym, jak postępujesz z Torą.

Dlatego Mechiltev Rabi Yishmael to naprawdę świetne miejsce, aby po prostu zanurzyć się i spróbować niektórych rodzajów midraszu. Jeszcze jedno krótkie podsumowanie w odniesieniu do halachicznego midraszu, żeby w pewnym sensie powtórzyć to, co powiedziałem, będzie próba podjęcia tych instrukcji. Ale instrukcje są tutaj trudne.

Jednym z przykładów, na którym się za chwilę odwołam, będzie raczej otrzeźwiająca rzecz, która działa mniej więcej tak. Oko za oko, ząb za ząb, ręka za rękę, noga za nogę, rana za ranę, siniec za siniec, życie za życie. Co z tym robią rabini? Ponieważ jest to fragment biblijnej instrukcji.

Jak dopasować to nie tylko do innych tekstów biblijnych, ale także do, cóż, współczującego sposobu radzenia sobie z różnymi problemami? Halachic Midrasz zamierza to zrobić. Kiedy to robią, cóż, rabini nie tylko mają procedury retoryczne, które przeprowadzają ich przez te rzeczy, ale wiecie co? Opracowali nawet zasady wykonywania egzegezy.

Nawet nie będę się w to zagłębiać, ale był nasz przyjaciel, rabin Hillel, który miał siedem zasad egzegezy. Nawiasem mówiąc, widzimy, że niektóre z nich pojawiają się w Nowym Testamencie i pojawia się tutaj argument od mniejszego do większego, większego do mniejszego. Mamy jeszcze jednego, który faktycznie podaje aż 32 zasady egzegezy.

Więc to robią. Czytanie atomistyczne, cóż, wiesz, jest to coś, czego teraz nie odważymy się zrobić, ponieważ oznacza to wzięcie bardzo małej części tekstu, może nawet części słowa lub słowa, i połączenie tego tutaj z tamtymi dwa nie pasują do siebie, z wyjątkiem tego, że odpowiadają w jeden sposób, pozwala to odczytać atomistycznie, wyciąć to słowo, a następnie porównać je tutaj i dojść do wniosku. Jeśli to nie ma sensu, rozumiem, że spróbujemy na przykładzie.

W części dotyczącej Księgi Wyjścia 21 zacytowałem ją przed chwilą. Jak, u licha, możesz zastosować i zrozumieć oko za oko przez całą drogę lub aż do życia na całe życie? Czy trzeba to stosować dosłownie? A może istnieje sposób na dokonanie zamiany w jakiś sposób? Zmagali się z tym ich rabini. Niezbyt im zależało na określeniu dosłownego uszkodzenia ciała jako miary.

Miarka za miarką była dla nich ważna, to nie ulegało wątpliwości. To jest sprawiedliwość. Ale jak na to wpłynąć? Oto jak to działa.

A to tylko część znacznie dłuższej dyskusji, ale daje nam to ilustrację. Jeden z rabinów powie, że oznacza to, że musi zapłacić życiem, co jest dosłowną interpretacją. To będzie oczywiście folia, pod którą będą mówione inne rzeczy.

Inna interpretacja. I powinienem powiedzieć, że materiał rabiniczny, zarówno halachiczny, jak i agadyczny, jest pełen innych interpretacji. Zwykle chcemy powiedzieć co najmniej pięć lub sześć z nich.

Ale oto kolejny. Może zapłacić lub zapłaci życiem, ale nie życiem i pieniędzmi. Innymi słowy, nie można na tej podstawie wyłudzać.

Ale teraz pojawia się nasz rabin. Uczeń księcia. Nie, mówi.

Oznacza to kompozycję monetarną. A skąd to wiemy? Nie możesz tego powiedzieć tylko dlatego, że chcesz być miły. Nie nie nie.

Można to porównać z werselem 30, gdzie okazuje się, że jedno małe słowo wydaje się być tym samym hebrajskim czasownikiem w innym kontekście, ale używany jest ten sam hebrajski czasownik. A ponieważ tam oznacza to rekompensatę pieniężną, cóż, można powiedzieć, że tutaj oznacza to rekompensatę pieniężną i nie trzeba odbierać życia za życie. Znalezienie tego słowa w wersecie 30 otwiera cały zakres interpretacji.

Dzieje się tak często i prowadzi to do bogactwa interpretacji. No wiecie, niektórzy z nas unieśli brwi, ale jest to bogate studium, bogate studium. To tylko jeden przykład.

Zróbmy jeszcze kilka. Oto drugi. W dniu Wyjścia 20.

Tutaj w grę wchodzi wzorce retoryczne. Bo o co chodzi w Exodusie 20? No wiesz, chodzi o 10 przykazań. Nie będziesz, nie będziesz, nie będziesz.

Rabini zamierzają powiedzieć, że fakt, że macie te ostrzeżenia, że nie powinniście tego robić, jest konieczny, zanim wymierzycie jakąkolwiek karę. Jest to więc istotny aspekt Bożej sprawiedliwości. On nie tylko wymierza karę.

Daje ostrzeżenie. Oto jak to wygląda z jedną ilustracją. Nie będziesz mordował.

Szóste przykazanie. Retoryka. Dlaczego tak się mówi? Cóż, ponieważ już w Księdze Rodzaju jest napisane, kto przeleje ludzką krew.

Słyszeliśmy o nałożeniu kary. To kontynuacja Księgi Rodzaju 9:6. Ale nie słyszeliśmy ostrzeżenia przed tym. Dlatego jest napisane, że nie będziesz mordował.

Teraz idziemy, poczekaj chwilę, to nie działa chronologicznie. Ale pamiętajcie, oni myślą tutaj o Torze jako o całości. Zgodnie z naszą retoryką, pojawiło się ostrzeżenie.

Księga Rodzaju 9:6 mówi, że będzie kara. Dokonujesz morderstwa; dostaniesz karę śmierci. Ale jest ostrzeżenie.

Zróbmy jeszcze jeden. Nie będziesz cudzołożył. Dlaczego tak się mówi? Oto wzór retoryczny.

Ponieważ jest napisane w Księdze Kapłańskiej 20, w tym przypadku zarówno cudzołożnik, jak i cudzołożnica z pewnością zostaną ukarani śmiercią. Słyszeliśmy karę. Kapłańska 20, 10.

Nie usłyszeliśmy ostrzeżenia. Ale mamy tutaj ostrzeżenie. Tu jest napisane: Nie cudzołóż.

Nie będziesz kradł. Dlaczego tak się mówi? Ponieważ jest tam napisane, zauważ, że wzór pozwala im przejść przez każdy z nich i upewnij się, że Boża sprawiedliwość jest na pierwszym planie. Kradnie człowieka i sprzedaje go.

A tak na marginesie, kara śmierci istnieje w tym kontekście za porwanie. Nie usłyszeliśmy ostrzeżenia. Tu jest napisane: nie kradnij.

I odtąd to idzie dalej. A więc dwie ilustracje całego szeregu halachicznych midraszów. Zróbmy kilka agotycznych midraszów.

A potem obiecuję ci, że przestaniemy. Ale to są interesujące. Możesz pomyśleć: Exodus 20, co? To nie będzie agotyczny midrasz.

Jak to mógł być agotyczny midrasz? To Dziesięć Przykazań. Ale jest bardzo interesujące zdanie mówiące: Nie będziesz wznosić imienia Pana, Boga swego, ku pustce. Mówi, że Pan nie pozostawi nikogo bez winy.

Cóż, OK. Co to znaczy? Rabini pytają. Bobby Eleazar mówi jedno.

Trzeba zatem powiedzieć, że On oczyszcza tych, którzy pokutują, ale nie oczyszcza tych, którzy nie pokutują. Więc teraz trochę to zbadamy. Ale tutaj robi się naprawdę interesująco.

Więc śledź to razem ze mną. Zanim to przeczytamy i opowiem o tym, zwróćmy uwagę na dwie kwestie. Jeden z nich wraca do naszej dyskusji na temat: o nie, co robią Żydzi? Świątyni już tu nie ma.

Jak, u licha, mogliby mieć możliwość odkupienia bez świątyni? Swoją drogą, w XXI wieku często nas o to pytają. Jak Żydzi radzili sobie bez świątyni? Cóż, wtedy też to zrobili. Musieli się z tym zmagać.

Oto nasze pierwsze pytanie. Drugą rzeczą, o której chcemy powiedzieć, jest zwrócenie uwagi na retorykę, ponieważ będzie to retoryka nadająca strukturę całej odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób, u licha, dokonuje się pokuty, skoro nie ma się świątyni? Trzecią rzeczą, którą musimy powiedzieć, powiedziałem dwie, ale są trzy. To będzie odnosić się do niektórych nauk rabina Izmaela.

Wróćmy zatem do naszego badania historycznego. Izmael i Akiba żyli w tym samym czasie, co bunt Bar Kochby, mieli duże oczekiwania co do odbudowy świątyni, ale bunt się nie powiódł, zostali męczennikami i wszystko poszło na marne. Na tle tych małych fragmentów tła przeczytajmy tego długiego chłopca.

Z czterech powodów Mati ben Heresz udał się do rabina Elazara HaKappara do Laodycei. Powiedział do niego: Mistrzu, czy słyszałeś o czterech różnicach w odkupieniu, które rabin Izmael zwykł wyjaśniać? Zatem będzie się tutaj działo coś bardzo subtelного. Powiedział mu: och, tak.

A teraz mamy je artykułowane. Jeden z fragmentów biblijnych mówi, aby zwrócić wszystkie odstępujące dzieci, nawiązując do 3 rozdziału Jeremiasza, z którego dowiadujemy się, że pokuta przynosi przebaczenie. Zatem zauważcie, że będziecie odwoływać się do tekstu biblijnego.

Odwołanie się do tekstu biblijnego pokaże coś o przyjęciu przez Boga danej osoby i w rezultacie dokonaniu za nią pojednania. Pierwszym z nich jest pokuta. Po drugie, inny fragment biblijny mówi, że w tym dniu nastąpi za was pojednanie.

Och, to właśnie tam, Księga Kapłańska 16, z której dowiadujemy się, że dzień pojednania sam w sobie przynosi przebaczenie. Czy do tego trzeba mieć świątynię i ofiary? Nie, w Księdze Kapłańskiej 16 jeszcze tego nie miałeś. A mimo to dokonuje się pojednanie.

Trzeci fragment biblijny mówi: „Zaprawdę, ta wina nie zostanie przez was odpokutowana aż do śmierci, z czego dowiadujemy się, że śmierć przynosi przebaczenie”. A jednak, jak mówi czwarty fragment Biblii, wówczas nawiedzę ich przestępstwa różgą w ich nieprawości uderzeniami, z których dowiadujemy się, że kary przynoszą przebaczenie. Co więc zrobili? Rabin Izmael przypisał mu system –

chcę to powiedzieć ostrożnie – pozwalający radzić sobie z nieobecnością, ciągłą nieobecnością, rozdzierającą serce nieobecnością świątyni w tekście biblijnym.

Mogą wywnioskować z faktu, że każdy Żyd, który: A, pokutuje, B, będzie uczestniczył w dniu pojednania. Śmierć będzie tego częścią. Nie zostanie to w pełni osiągnięte, dopóki nie umrą.

Ale wcześniejsza kara jest również częścią tego procesu. Są to zatem cztery sposoby odkupienia lub cztery rozróżnienia. Więc tylko jedna krótka ilustracja.

A potem nasz ostatni. I na tym naprawdę zakończymy. Agadic Midrasz.

Masz to w Księdze Wyjścia 13. Tylko krótka wzmianka. Kiedy Izraelici opuszczają Exodus, przepraszamy, kiedy Izraelici opuszczają Egipt – mówi, a Mojżesz zabrał ze sobą kości Józefa.

Cóż, ma to sens, ponieważ z Księgi Rodzaju dowiadujemy się, że Józef kazał im przysięgać, że to zrobi. Przysięga jest ważna. Przysięga staje się ważną częścią tej narracji.

Ale oczywiście pytanie brzmi: w porządku, więc skąd, do cholery, mieliby wiedzieć gdzie? I tak rabini zamierzają sobie z tym poradzić. Jak Józef, przepraszam, spróbujmy jeszcze raz. Skąd Mojżesz wiedział, gdzie pochowano Józefa? Mamy, wiesz, jeśli czytasz tekst masorecki, 430 lat pomiędzy.

Zmieniali się faraonowie itp. Skąd Mojżesz wiedział, gdzie pochowano Józefa? Cóż, oto nasz Agadic Midrasz w całej okazałości. To wspaniała sprawa.

Mówi się, że z tego pokolenia przetrwała Serach, córka Asera. To naprawdę stara osoba. Pokazała Mojżeszowi grób Józefa.

I powiedziała, że Egipcjanie włożyli go do metalowej trumny, którą zatopili w Nilu. Poszedł więc Mojżesz i stanął nad Nilem. A teraz jest tu naprawdę zabawnie.

Wziął złotą tabliczkę, na której wyrył imię Boże, tetragram. I wrzuciwszy to do Nilu, zawołał i powiedział: Pamiętajcie, złożyliśmy przysięgę. Coś więc musi się wydarzyć, żeby to się spełniło.

Wołał i mówił: Józefie, synu Jakuba, przysięga odkupienia jego dzieci, którą Bóg poprzysiągł naszemu ojcu Abrahamowi, spełniła się. Jeśli wypadniesz dobrze, ale jeśli nie, jesteśmy niewinni tej przysięgi. Przysięga, którą kazał im złożyć Józef pod koniec Księgi Rodzaju.

Natychmiast trumna Józefa wypłynęła na powierzchnię. Mojżesz to wziął, a rabini idą dalej. Wiesz, nie zdziw się tak, to tyle.

A potem opowiadają całą długą historię Elizeusza, który podnosi głowę topora. Jeśli więc możesz to zrobić, z pewnością Pan może przynieść trumnę Józefa. Swoją drogą, nie mamy na to czasu, ale po prostu tu dla ciebie notuję.

To jest miara sprawiedliwości. A teraz w agotyczny sposób zasada ta zostanie zilustrowana. Jak to się stało, że Józef dostał się na szczyt nie tylko wyniesienia trumny na powierzchnię, ale wręcz przeniesienia jej wraz z Arką Przymierza? Fascynujące jest to, że te dwa hebrajskie słowa są takie same.

Nasze i nasze. I tak tekst jest długi. I tutaj anachronizm staje się tak zabawny.

W tekście rabini dokładają wszelkich starań, aby wykazać, że Józef przestrzegał wszystkich przykazań, nie tylko 10, ale wszystkich następnych. Kilka następnych. I znowu, myślicie teraz, poczekajcie chwilę, Józef żył przed sformułowaniem 10 przykazań.

Ale rabinów to nie obchodzi. Nie to jest najważniejsze. Przykazania te istniały w sferach niebiańskich od zawsze.

Taka jest koncepcja rabinów. Zatem Józef był osobą prawą. Wracają do narracji z Księgi Rodzaju i rysują ten tekst, ten tekst i ten tekst, aby pokazać, jak On przestrzegał wszystkich tych przykazań.

też zasługuje na to, aby móc towarzyszyć Arce Przymierza w drodze do ziemi Kanaan. Cóż, to bardzo interesujące, ale wiesz co? Musimy na razie przestać. Pozwólcie, że podsumuję zatem cały przegląd ostatnich czterech wykładów.

Oto jest. Przypominamy sobie, że ci ludzie, bez względu na to, do jakiej społeczności należeli, byli zainteresowani zrozumieniem tekstu biblijnego. Kanaan jest dla nich świętym pismem.

To zostało objawione przez Boga. Ma to związek z tym, kim są w każdym aspekcie ich życia. Nieważne, jakie społeczności, różne społeczności, różne miejsca, ich intencją było przestudiowanie tego tekstu, czy to Peszer, czy to Midrasz, nie ma znaczenia.

Studiują tekst, aby go zastosować i zachować ciągłość i stosowność tego tekstu. Mamy więc do czynienia z szybkim i szybkim przeglądem literatury pozakanonicznej. Wracając do naszych czterech C. Nie wiem, czy to się zatrzyma.

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 17, Wprowadzenie do literatury rabinicznej.

